

Geruisloos bewegen op een lege scène

Maasmechelen / Van onze medewerkster

Clara van den Broek

In de dansperformance *Weak Dance Strong Questions* bewegen de Nederlandse theatermaker Jan Ritsema en de Britse choreograaf-danser Jonathan Burrows gedurende een 50-tal minuten op een lege scène, zonder muziek. Nauwelijks maken ze herkenbare dansbewegingen. Ze bewegen gewoon. Toch brengen ze heel wat teweeg. Burrows en Ritsema vinden elkaar in de gemeenschappelijke interesse voor wat ze zelf noemen "fundamenteel onderzoek in de podiumkunsten". De *Questions* uit de titel gaan over wat een dansvoorstelling is, moet zijn, kan zijn. Toch is *Weak Dance Strong Questions* vooral straf omdat het de zelfbevraging oversijgt.

Burrows en Ritsema onderzoeken de grenzen van de dans. Ze tonen iets wat nauwelijks nog dans kan worden genoemd: wat is dans eigenlijk? Ze onder-

zoeken ook de kenmerken van de theaterle context waarin dans wordt getoond. Ze leggen de vinger op de relatie publiek-voorstelling. Hoe verwachtingspatronen het kijken bepalen (je verwacht dans), en hoe je als toeschouwer altijd vanalles in het getoonde projecteert. De toeschouwer maakt het theater. Als hij niet meconstrueert en projecteert, is er niets. De relatie met het publiek is open, er hangt een sfeer van medeplichtigheid. De theaterle context wordt weliswaar opengegooid, maar niet gedeconstrueerd. De klassieke publieksofstelling is behouden: in groep voor een podium. Daardoor blijft ook de klassieke notie van 'compositie' behouden: je kijkt naar een geheel met daarin spanningsbogen en interne ritmes. Juist doordat Burrows en Ritsema het strippen van de wezenskenmerken niet radicaal hebben doorgevoerd, wordt de cirkel van de zelfbevraging doorbroken, en ontstaat er ruimte voor andere betekenissen. Zoals het werk zelf aangeeft, is de hoofdactivi-

teit van de toeschouwer daarbij: projecteren. Bijwijlen lijken de dansers in zichzelf verzonken. Het is alsof hun geest hun lichaam op een deels onbewuste manier op sleeptouw neemt. Al hun bewegingen krijgen daardoor iets noodzakelijks, omdat ze gevuld zijn.

Beide dansers verschillen grondig. Hoewel Ritsema reeds meerdere malen 'en public' heeft gedanst, blijft hij in zekere

RECENSIE

WIE & WAT: *Weak Dance Strong Questions* van Jonathan Burrows en Jan Ritsema
WAAR & WANNEER: Vandaag om 13.10 uur (beperkt aantal plaatsen) en om 20 uur in de Museumzaal van de Universiteitshal (Naams-estraat 22) te Leuven. Op 2, 3, 8 en 9 november in Kaaitheaterstudio's in Brussel. (02/501.59.59)

ONS OORDEEL: *Weak Dance Strong* is een van de beste theatervoorstellingen in maanden.

zin een leek. Hij mist de voor dansers kenmerkende verbinding met, en controle over, het eigen lichaam. Hij beweegt wat als een dementerende olifant. Burrows daarentegen kan moeilijk wegsteken dat hij een geïfend danser is.

Mocht de voorstelling louter zelfreflexief zijn, dan zou de Belgische premiere ervan in het Cultureel Centrum van Maasmechelen wellicht de mist zijn ingegaan. Het publiek bestond uit overwegend middelbare schooljeugd. Voor velen was dit de eerste dansvoorstelling. In het begin werd er dan ook duchtig gegiecheld. Burrows en Ritsema reageerden met een glimlach. Mede daardoor creëerden ze gaandeweg een opening bij het publiek. Er vond een zeldzaam theateraal gebeuren plaats. Hoewel bedoeld als onderzoek naar wat een dansvoorstelling kan zijn, reikt *Weak Dance Strong Questions* naar het wezen van het theaterle. Het is een van de beste theatervoorstellingen in maanden.